

Pes se usmili! sem zavzdihnil.

Iz hiše sta prišla fanta, seveda nisem ločil, kateri je Jakob in kateri Simon. Eden je v naročju nosil majhno deklico, še zaspano, saj je mežikala, ko so prišli na sonce.

“Tole je naša Hana,” je rekel Gašper.

Med vhodnimi vrati se je prikazala Sanja s pladnjem, na katerem je nosila vrč in kozarce. Še vedno sem se stiskal v notranjosti pasje ute. Beni je ležal zunaj, tudi on je budno spremljal dogajanje.

Cirkus, kaj? me je dražil. *Mogoče boš na ohceti vrtel žogo na smrčku, hodil po vrvi in zbiral prispevke za poročno potovanje v Dominikansko republiko.*

Fant, me skrbi, sem pojamral.

Nisi mi povedal, kaj je to kavč.

Moja izgubljena domovina, sem zavzdihnil.

Ko so tako sedeli, pili, jedli, govorili, se smejali,

sem v nosnice ujel vonj po kruhu, siru, pršutu in salami. Pladnji, ki so pristali na mizi, so bili kraljevsko obloženi. Povzročali so mi trpljenje. Za dobrote sem vedno lačen. Vlekel sem hrano v smrček in pogovore na ušesa. Izvedel sem, da je tudi Gašperjeva žena profesorica in je učila Davorja matematiko. Ko je hodil na gimnazijo, Gašper in Sanja še nista bila poročena, zato je bil naš Krivec presenečen, ko ju je videl skupaj. To je bil sploh dan presenečenj. Največje pa je prišlo malo za tem.

Hana, ki še ni hodila, je ves čas sedela v naročju pri svoji mami, potem pa je kar naenkrat stegnila rokice proti Metki. Ta se je tako raznežila, da so se mi od ljubosumja dvignile dlake. Vzkliknila je:

“Otrok čuti, da bom tudi jaz mamica!” Prijela se je za usta, kot da bi se ustrašila tega, kar je rekla. “Joj, pa nisem mislila povedat!”

Kaj pa je to takega? Da bo mamica tudi mamica? V čem je novost?

“Sem prav slišala?” je vzkliknila Sanja.

“Prav, prav,” se je zahihitala Metka in se igrala s prstki male Hane, ki ji je zdaj sedela v naročju. Čemu se je Sanja čudila? Pogledal

sem Benija. Spal je. Moj zaveznik je razumel še manj kot jaz, torej nič. Sploh ga ni zanimalo. Seveda, on se ni bal za svojo usodo. Imel je dom, družino, hiško na vrtu, makarone, pasjo radost, polento, riž, pire krompir in jetrca, jaz pa mamico, ki bo še naprej mamica, Davorja, ki mu bodo še naprej smrdele noge, košaro, ki je še vedno v bloku, in vreče briketov, ki so še zmeraj bio. Jasno, da me je zanimalo, kaj se bo z vsem tem zgodilo; kdo me bo vzel in kdo zavrgel.

“Ja, to je pa čudovito,” je rekla Sanja. Gašper je lopnil Davorja po rami, kot da ima neke zasluge pri tem, da bo mamica to, kar je že.

62 “Fant moj,” je tako zabobnel Gašper, da sem naenkrat zelo dobro čutil, kje imam stikalo za ušesa. “Potem pa nimaš več kej premišljevati al bi živu z njo al ne. Nimaš več kej cincati, sam še kufre spakirati pa prstane naročiti!”

Nič mi ni bilo jasno. Metka je dala punčki poljubček na lase, zdaj se je raznežil še Davor in objel Metko okoli ramen, Gašper je objel Sanjo, Jakob in Simon sta se spogledala, zavila z očmi in se šla na potko voziti z rolko, bilo je podobno kot v nadaljevanjih, ki jih z Metko gledava po televiziji, ko vsi cvilijo, vzdihujejo, se smehljajo, objemajo drug drugega, se poljubljajo in trepljajo. *Prmejduš*, sem si mislil, *še dobro, da sem pes. Ljudje so pa res trčeni, obnašajo se, kot da so kupček tortic, ki bodo na soncu razpadle v eno lužo sladke packarije.*

Kaj je blo? se je zdrznil Beni.

Še hujši kraval kot prej.

Ja, mislim, da boš poleg vsega ostalega na poroki vlekel še zajce in hrčke iz klobuka.

“Oprostite, Gašper, nisem prinesla robca nazaj,” je zdaj rekla Metka. “Ni še opran. Danes zjutraj sem ga šele vrgla v stroj, ker sem imela ogromno žehte. Aksel me je podriskal od nog do glave.”

“Podriskou vas je? A zato je bil ves moker, ko sem ga srečou. Nejbrž se je očedu pr vodi. Mater, če je drisko dobu od strahu, je pa res kriza!”

63 “Kakšnega strahu?” je naenkrat zelo resno vprašala Metka. Gašperju se je sploščil obraz. “Briketi so imeli pretečen rok, bili so pokvarjeni,” je govorila Metka. “Samo da sem to opazila šele po tem, ko sem pogledala na vrečko. Poleg tega so bili v driski koščki tortelinov, ki jih je dobil pri varuški! In čevapčiče mu daje! Stokrat sem ji že rekla, da ne sme!”

“Ne razburjaj se, no,” jo je miril Davor. “Saj Cilka v glavnem uboga. Dala mu je par grizljajčkov. Tistega ni bilo več kot za dva tortelina.”

“Dovolj, da mu škoduje! Ne, ne, dobila bom koga drugega za varstvo. Bi ga vidva vzela? Saj ste vi še doma, gospa, na porodniškem dopustu, a ne?” se je obrnila k Sanji.

“Ampak jaz ...” je začela Sanja. “Imam tri otroke. Zjutraj pospremam fanta v šolo, dopoldne peljem Hano ven, potem kuham, obesim perilo, jo dam spat. Za psa skrbi Gašper. Ko je on v službi, je Beni sam.”

“Revček,” je pripomnila Metka.

Ne vem, kdo je tukaj revček, je užaljeno zabrundal Beni.

“No. Mnenja so različna,” je vskočil Gašper. “Mogoče pa celo poznam tole vašo varuško. Ena Cilka je delala pri nas na gimnaziji, v šolski knjižnici.”

“Pa res,” je vzkliknil Davor. “Se mi je zdela znana!”

“Nisem vedela,” je rekla Metka. “Javila se mi je na oglas.”

“Če je to ona, ste lahko brez skrbi. Cilka je fajn ženska. No, ampak če niste zadovoljni z njo, lahko psa prpeljete k nam, bom zjutrej še nega vzel s sabo na sprehod. Ko bom šou delat, bo pa tle zunej, z našim Benijem ...”

“Ne vem, no ...” je začela mencati Metka. “V bistvu bi raje videla, da ga vzame kdo, ki ga bo imel noter, v hiši.”

Bil sem vedno bolj obupan in razburjen.

Podoben si ježu, je rekel Beni.

Ti pa kuščarju, sem mu vrnil.

Ko je mamica rekla, da bi me dala v varstvo komu drugemu,

se nisem naježil samo jaz, ampak tudi oni. Postali so bodičasti in so se med sabo vljudno zbadali. Malo se sedeli, govorili o možnosti popoldanskih neviht, se pretvarjali, da so dobre volje, ampak so bili že slabe, nato je rekla Sanja, da mora skuhati kosilo in je vstala od mize, tudi Metka je planila pokonci in povedala, da gre v trgovino po mlado solato, ker se prodajalna z zelenjavo že opoldne zapre, in čeprav ji je Gašper ponudil svojo solato, je odgovorila, da jo sicer z veseljem vzame, ampak mora vseeno pohiteti, ker potrebuje tudi špinacio, kolerabo in korenje, in da imajo tam, kjer kupuje, vse domače, vse bio.

“Saj veste, vitamini,” je dodal Davor in spet objel Metko.

“Najboljši vitamin je ljubezen,” je rekel Gašper.

“Ja, pa res, pa res,” je blebetal Davor. Joj, kako mi je šel na jetrca s tem svojim prilizovanjem! Spominjal me je na paradiznikovo omako z jajčevci.

Vse drugo, kar so se potem še pogovarjali, sem preslišal, ker se mi je zdelo nepomembno v primerjavi z mojim problemom. Čutil sem, da mi bo spet ušlo. Tega nisem smel narediti v Benijevo kočico, na obiskih se res ne spodobi vsega posrati. Vedel sem,

da bo zdaj zdaj eksplodiralo. Skočil sem iz hiške in se namestil k drevesu, da bi bila škoda manjša. Zgrabila me je panika, saj nisem vedel, kaj bodo naredili z mano, če se razpočim. Z vso silo sem se zadrževal.

A tebe nekaj matra? je vprašal Beni.

Ja, pa še kako!

Z ritjo se obrni stran od mene in izstréli, kar češ. Ne bom ti zameril. Vsakemu se lahko zgodi.

Metka je zaklicala:

66 “Gremo zdaj, Aksel, pridi!” Gašperju in Sanji pa: “Ko nakupim zelenjavo, bomo skočili še k veterinarju. Do dveh dela.”

Konec! Ušlo mi je. Beni se je umaknil, da ga nisem od tac do glave posvinjal, odskočil sem tudi jaz, Metka je zavreščala: “Joj, že spet, ubogi revček!” Pritekla je k meni, zavpila: “V driski so klobase! Ljubček moj! Pridi sem, Davor, pridi!” Vrgla je torbico Davorju, si privihala krilo in se mi bližala. Počepnil sem in zarenčal. Velikokrat sem že slišal ljudi, ki so po televiziji govorili o razdvojenosti, razumel pa sem jih šele zdaj. Postal sem razdvojen v želji, da bi šel nazaj k mamici.

Prišla je do mene, sploh nisem vedel, kaj bom naredil. Nič. Kar bo, pač bo. Ko je stegnila roke, da bi me dvignila, sem divje šavsnil in zasadil vanjo svoje ostre sprednje zobe. Potem sem skupaj z njo zatulil. Ona je rjovelala od bolečine, jaz pa od groze nad tem, kar sem storil.

Ko je Gašper zamrmral o, prmejduš,

se je v mojih ušesih pojavilo šumenje, zagrnila me je gosta megla.

Odplazil sem se stran od drevesa, v senco za kočo. Beni je legel zraven mene in me vsake toliko časa prijateljsko polizal.

Se zgodi, kolega Kožuh, ni treba jokati, mi je prigovarjal. Ne sekiraj se. Metki so povili roko, z advokatom sta se odpeljala.

Slišal sem, da Hana joka, fanta vpijeta, Gašper se razburja, ampak nič od tega ni letelo name. Ko se je vse skupaj malo poleglo, je Gašper prišel k meni. Ni se me bal in se mu tudi ni bilo treba. Nisem nevaren pes. Nikoli ne grizem, zato nisem razumel, kako se mi je to lahko zgodilo.

79 “Vse bo v redu, mali, bomo že mi poskrbel zate. Pa ja ne jokaš? Ti uboga žvau!”

Pobožal me je, nato je šel v hišo, vrnil se je v gumijastih škornjih, napeljal nekakšno cev od pipe pred hišo do drevesa v ogradi in z vodo spral moje nesrečno onesnaženje. Nato so vsi trije, on in oba fanta, izginili skozi vhodna vrata v hišo. Izmučen sem zaspal.

Ampak ne za dolgo. Nisem še bil čisto buden, ko so me zgrabile roke v trdih rokavicah in v trenutku sem se znašel za rešetkami, v kombiju. Najprej sem mislil, da sanjam in da me je ujelo

krdelo veterinarjev, ki so me preganjali prejšnjo noč, rekel sem si: *Zbudi se, Aksel, vse bo v redu*. Ampak ni bilo, ker se je to res dogajalo. Dva moška v kavbojkah in majicah s kratkimi rokavi, ki sta me dala v kletko, sta se prepirala z Gašperjem.

“Dejte ga no tle pustit. Bom jaz poskrbu zanj. Pes je ves prestrašen, sam pustit ga je treba, da se umiri,” je govoril Gašper.

“Oprostite, gospod, midva delava to, kar so nama ukazali,” je rekel moški v oranžni majici. “Klicala nas je lastnica in naročila, naj peljemo psa v zavetišče, ker jo je ugriznil, bila je na urgenci, in ker gospa pričakuje otroka, je ostala v bolnici. Skrbi jo, da je pes bolan, pravi, da se nikoli prej ni tako čudno obnašal. Skratka, njen prijatelj ali mož ali karkoli že je, se je oglasil pri nas in plačal prispevek za sprejem psa v zavetišče, kjer ga bo pregledal veterinar.”

Ko sem to slišal, me je prevzela želja po koncu sveta. Lahko bi se še enkrat razpočil, da bi vse mesto in še sebe poplaval z drisko. Kaj sem naredil? Mamica pričakuje otroka! In jaz, neumni, hudobni, nesramni psiček, sem jo ugriznil! Kar naj me kaznujejo in mučijo, zaslužil sem si. Zvil sem se v klobčič in molil, da bi se spremenil v jazbeca. Ali v šimpanza. Ali v klarinet. Beni je prišel iz ograde, se mi približal in rekel:

Daj no, pomiri se, narava je močnejša od nas, Gašper to razume, on te ne bo kar pustil. On vedno vse zrihta.

To me ni pomirilo.

“Zjutrej je ušel, srečal sem ga zunej, na hribu. Mojbog, a lahko prosm zastopte, da je z njim vse v redu, samo strah ga je!” Gašper se je trudil na vse načine.

“Midva morava ubogat šefa,” je rekel moški v zeleni majici, ki je imela na hrbtni strani sliko psa z izbuljenim pogledom in kostjo v gobcu.

“Pridem gor pogledat. Se bom z vašim šefom zmenu. Se vidmo jutri.”

“Jutri je nedelja, nimamo uradnih ur.”

“Pa v pondelk!”

Gašper mi je namenil pogled, dober kot pasja radost.

“Ne boj se, mali,” mi je rekel. “V pondelk pridem gor, pa bomo vse uštimal. Obljubim, da pridem. Ti bod sam korajžn, sej ne bo hudga, se vidva pojutrišnjem.”

Pomolil mi je roko skozi mrežo, v zahvalo sem jo polizal. Ko smo se odpeljali, sta moška vključila radio. Poslušal sem novice iz tujine in domačih krajev, čisto na koncu pa šport in vremensko napoved. Ah, še vremenarji so bili slabe volje, tudi njim se je očitno ta sobota zamerila. Vso državo bodo v nedeljo pooblačili, so rekli, od zahodnih sosedov pa sprejeli obilno deževje.

Ko sem, pripet na povodec, izstopil iz kombija,

sem si rekel: *Aha, zavetišče. Zanimivo.* Še nikoli prej nisem videl tako številne pasje množice na enem kraju. Tu so bili kratkodlaki, srednjedlaki, dolgodlaki, majhni, veliki, pritlikavi, ogromni, srednji, brezrepi, košatorepi, podganjerepi, potlačeni in špičastih gobcev, raznorazni primerki mojega rodu, z-repom-mahači, z-jezikom-kapljači, z-ušesi-migljači, vse možno. Sploh me ni bilo več strah. Zdelo se mi je, da se mi končno razkriva prava pasja civilizacija.

Izpustili so me v ločeno ogrado, vendar sem skozi mrežo lahko videl kompletno družbo. Opazovala me je kolonija raznobarvnih parov oči. Nato je eden od osebkov stopil naprej, bil je to mišičast kratkodlačnik, očitno zborovodja, saj se je obrnil proti ostalim, dvignil rep, nastavil prvi ton, poddržal smrček za par sekund pri miru, dal znak in potem so vsi skupaj zapeli: *Dobrodošel, naš prijatelj, v tejle naši celici. Dvigni glavo, rep, ušesa, tukaj si med svojimi.* Debela solza mi je ušla in se skotalila po strmini gobca navzdol, ker sem doumel: ko je Metka rekla, da bom v parku srečal prijatelje, s tem ni mislila Gašperja in drugih ljudi, ampak Benija in pasjo žlahto! Le da jih nisem srečal v parku, ampak v ječi.

Hvala, klapa, sem rekel.

Ni za kaj, se je priklonil dirigent. Upam, da prideš kmalu sem, na odprti oddelek. Jaz sem Riki, mešanec med nemško ovčarko in neznanim očetom. Sem trenutno glavni. Imam bogato zgodovino, zamenjal sem že štiri zavetišča, tako da obvladam zaporniške pravice, hišni red in tako naprej, mi smo skupaj močni, jaz to vem, ker sem dal že toliko skozi, a ne, tovarišija?

Tako je! so vzkliknili vsi v en glas.

Hvala, sem izdaval, ker sem bil tako ganjen, da sem komaj požiral cmoke.

Še tole bom dodal, ker je fino, da veš: prejšnjo nedeljo smo imeli volitve in smo se razdelili na dva tabora, je rekel Riki. Ampak v primeru, ko pride nov kandidat, se povežemo in smo enotni.

Volitve ste imeli?

Ja.

Koga ste pa volili?

Vlado in pasji zbor.

O! Kdo je zmagal?

Jaz. Dobil sem največ glasov in postal glavni. V naslednjih dneh bom sestavil vlado. Lahko se predlagaš za ministra. Samo najprej se moraš odločit, v kateri stranki boš.

73

V kateri si pa ti?

V stranki Mesnica. Na moji strani je več kot pol pasjega zbora.

Aha, po čem pa naj izbiram?

Daj, ti mu razloži, Dodo, je rekel Riki. Dodo je podpredsednik. On se ukvarja s podrobnostmi.

Servus, je rekal majhen kosmatinec. "Mešanec Dodo sem. Zagovarjam pravico do mesa, enako za vse, ne glede na barvo in dolžino dlake. Druge stranke pa so ..."

Šef gre ponj, ga je prekinil Riki.

Pome? sem se zdrznil.

Ja.

Kdo?

Šef s pomočnico. Ne boj se, fajn sta!

Ob šefu je prihajala ženska, ki je imela v rokah zvezek in svinčnik. Šef je odprl ogrado, stopila sta noter, jaz sem se stisnil k tlom, šef mi je k ušesu prislonil neko napravo.

"Podatki na čipu se ujemajo s tem, kar je povedala Fišerjeva," je rekel. Pomočnica je pisala v zvezek. "Ime mu je Aksel. Lansko jesen ga je vzela pri nas. Bil je med tremi mladiči, ki smo jih našli ob jezeru. Drugega smo oddali v Fobco, samička pa je še tu. Jutri jo pride iskat ena družina."

Vse to piše v mojem ušesu ali kaj? Če smo bili trije skupaj, smo družina, imam brata, ki je nekam šel, in sestro, ki je še zmeraj

tu! Od veselja bi se najraje postavil na zadnje tace in naredil pirueto. Če je tu, jo lahko srečam. In če naju ne bodo seznanili, preden gre k družini? Kar naenkrat nisem vedel, ali naj plešem ali naj me še bolj skrbi.

Odpeljala sta me stran od drugih. Dala sta me v kletko z mrežo, še dlje od drugih. Dobil sem hrano, ampak sem jo pogoltnil brez apetita. Bili so to neki poceni, zanič briketi. Nato sem oprezal. Vključil sem vid, sluh in voh na najvišjo možno stopnjo.

Bil sem popolnoma uničen. Tolažila me je samo še misel na sestro in Gašperjeva obljuba, da me v ponedeljek pride iskat, zato sem moral sestro najti čim prej.

V nedeljo zjutraj so nas dali v več zunanjih ograd. Še vedno sem bil sam, družčino sem videl le od daleč. K sreči so bile ograde pokrite, saj je prispela vremenska pošiljka z zahoda. Spet sem dobil neužitne brikete in se spraševal, kdaj bom končno združen z ostalimi psi, da se bom lahko z njimi kaj pomenil.

Vendar sem bil najprej združen z ljudmi. Šef je prišel, me pripel in me odpeljal po nekem praznem hodniku v hišo, ustavila sva se pred modrimi vrati, šef je potrkal, vrata so se odprla in znašel sem se ... Veste, kje? Krščen prašiček! Pri veterinarju! Hotel sem že znoreti, hotel sem spet ugrizniti, skočil sem proti njemu, pa me je zadržal povodec.

"Dajte mu nagobčnik," je rekel veterinar, ki ni bil v smučarskem kombinezonu.

Še preden sem utegnil zalajati, je bil moj gobec ujet. In potem mi je veterinar zapičil iglo v rit, postal sem tako zaspan, da ne bi mogel nikogar več ugrizniti, samo še zadeto sem gledal, kaj počnejo z mano, in nisem bil čisto prepričan, da sem še vedno živ. Okrog veterinarjeve glave so se pojavili plešočiči gumijasti pujski modre barve. Najprej so plesali počasi, delali so piruete, potem pa so se vedno hitreje vrteli, zvijali so se tako divje, da so se razpotegnili v modre martinčke, dobili so krila in odleteli skozi odprta vrata, na tistem obroču okrog veterinarjeve glave, po katerem so prej krožili kuščarji, pa so pognale vijolice, ki so bile prav tako modre in so lepo dišale. Veterinar je postal neverjetno simpatičen, gredica vijolic mu je močno pristajala, poživila ga je, nasmehnil se je in mi rekel:

“Kakšen očarljiv psiček si. Tvojo gospodarico je skrbelo, da si dobil steklino, ampak si zdrav, povsem brez napake. Kaj ti je bilo, da si jo ugriznil?”

Rad bi mu povedal, da sem se ustrašil, vendar nisem mogel odpreti gobca.

“Že razumem,” je rekel veterinar izpod venčka. “Hotel si malo svobode. Bo držalo? Zato si pokazal zobe in jih uporabil, kaj?”

Ja. Rad bi zalajal od veselja, da sem našel še enega človeka s sposobnostjo razumevanja pasjih misli.

“Dajva to stran,” je rekel in mi snel nagobčnik. “Popolnoma neškodljiv psiček si, pa še zdrav kot riba.”

Ali ribam tudi rečejo, da so zdrave kot psi?

Vijolice okrog njegove glave so zanihale v ritmu besed, ki jih je izgovarjal. Spremenile so se v baletke v modrih oblekah, takšne, kakršne sem videl po televiziji. Nato je veterinar zaplesal še sam, stopil je na prste in se zavrtel, bil je najlepši veterinar na svetu, zdrav kot riba, lep kot pes, dvigal se je in dvigal ter izpuhtel proti stropu. Soba se je na vrhu odprla, nebo je bilo prav tako modro, baletke in veterinar so se razbarvali v njem.

Ko sem bil še napol mrtev,

sem pomislil: veterinarja bom dodal na seznam tistih, ki jih imam rad. Kako mu je sploh ime? Zdelo se mi je, da je nekdo, ki me je prišel iskat, rekel: "Hvala, Ernest." Na mojem seznamu so do takrat bili: Cilka, Gašper, Metka in Beni. Na čakalni listi pa dvojčka Jakob in Simon, njuna sestra Hana in mama Sanja. Davor ni bil niti kandidat za seznam, Ernest pa mogoče že. Odprl sem oči. Zagledal sem gručo psov, ki so me opazovali. Stali so v krogu. Nihče ni plesal.

Zbrihtal se je, ampak je še ves gnil, je rekel širokopleči s potlačenim smrčkom.

Bil je pri Kosu, je rekel zborovodja. Od njega vsak pride gnil.

A Kos je? sem se z muko oglasil, komaj sem premikal gobec. Mislil sem, da je Ernest. Odgovoril je skodrani:

Ernest Kos, doktor veterine.

*A zato je plesal? mi je kapnilo. Spomnil sem se na Cilkino pesem:
Pleši, pleši, črni kos!*

Plesal je? se je začudila rjava psička.

No, mogoče se mi je sanjalo, sem rekel. In da bi popravil vtis, sem vključil znanje, pridobljeno pri Cilki. Slabotno sem zapel: Pleši, pleši, Ernest Kos, sem slabotno zapel. Vsi so me izbuljeno gledali.

Si pa za štose, je rekel eden s potlačenim gobcem. Včasih dobimo koga, ki nima niti najmanjšega smisla za humor. S takimi težko

preživiš tukaj, pa tudi sicer ni dobro za psa, da jemlje vse preveč resno. A ni tako? Naj se ti predstavim? Ne bom čakal na odgovor, ker se tako matraš z vsako besedo ... Saj vem, da te zanima. Sem Žak, francoski buldog, napiše se J a c q u e s. Skotil sem se v Šentrupertu, kamor so moji predniki pripotovali iz Pariza, čez Nemčijo in Avstrijo. Potovali so s finimi, gosposkimi družinami, nazadnje pa so vsi ti ljudje umrli, zato me je vzel upokojeni poštar, na katerega sem vedno lajal, ko je še nosil pošto, ampak on se ni zavedal, kaj to pomeni, da si francoski buldog. Mislil je, da bom pasel njegove idiotske ovce. Ker mi to ni šlo v račun in sem na pašniku spal, me je privezal na verigo pred hišo in z mano strašil mlade poštarje, ti pa so ga zatožili tajniku društva za zaščito živali, ki je prišel pome in me odpeljal v zavetišče. Nato so me preselili semle, kjer skrbim za izobraževanje, kulturo, vodim dramski krožek in se zavzemam za ohranitev narave od Šentruperta do Gorice.

- Zelo težko je dihal. Ni čudno, s tem potlačenim smrčkom!

Naj se ti še jaz predstavim? Ne bom čakal na odgovor, saj si komaj živ. Sigismund sem, mešanec, se je oglasil drugi. Stranka modernega pesjaka. Skrbim za izboljšanje življenjskih razmer in vodim stavke proti posranim prostorom.

Jaz sem Ajka, je rekla dolgodlaka bela psička. Maltežanka, mešana z navadnim cuckom. Stranka Mesnica.

In potem se je usulo: Lili, Kastor, Lord, Ferdo, Rambo, Miki, Lola, Popek in še nekaj drugih. Vsak je poleg svojega imena povedal, v katero stranko spada, večina je bila iz Rikijeve, zapomnil pa sem si še Leve in desne pasjekrate, Gibanje na prostem, Nova lakota, Svobodna prebava. Vsi so se predstavljali kot mešanci, razen Viljema, ki je rekel:

Kavalir.

Ne zastopim, sem z muko izvlekel iz sebe.

Česa ne zastopiš? je vprašal Viljem.

Kako sta lahko ti in Gašper, pes in človek, oba kavalirja?

Pojma nimam. Zase vem, da sem kavalir kralja Čarlsa. To je pasma, razumeš?

Pas ma?

Ja.

A nima to nobene zveze s pasom?

Ne, pasma se reče, ko hočeš povedat, katere vrste si.

Aaaa! Jaz sem pasma mešanec.

Jaz pa kavalir, to je čistokrvna pasma kraljeve družine.

In zakaj si tukaj? Te je tisti tvoj Čarli zapustil?

Ah, to se je že zdavnaj zgodilo mojim prednikom. Pri kralju je bil praded moje prasestrične.

Kavalirji so draga pasma, se je vmešal Žak. Ime kavalir pride iz francoščine. Kavalirji pa so lahko tudi človeški samci, tako se jim reče, kadar so vljudni do samic. To sem slišal od enega svojih uglednih Francozov, ko je bil še živ.

82
Ja, normalno, nisi mogel slišat tega od njega, ko je bil že mrtev, je rekel Vilijem. No, ti povem zgodbo do konca. Na črno so me pripeljali čez mejo iz Romunije. Mene in še pet mladih kavalirjev. Temu se reče, da so nas švercali, tihotapili ali kako že. Zasegla nas je policija, tihotapce so zaprli v kletko za ljudi, nas pa semle. Vsi drugi so že oddani, samo jaz sem še ostal.

Aha, na črno so te pripeljali! Mene pa Cilka na črno futra, sem razložil.

Od kod pa si? me je vprašala rjava psička Lili.

Iz bloka tam spodaj. Nekaj sem narobe naredil ...

Poznamo to, je zavzdihnila. Ljudje ga lahko lomijo, kolikor jim paše, pes gre pa za prvi prekršek v zavetišče. Kako ti je ime?

Aksel. A mogoče kdo pozna mojo sestro?

Spogledali so se. Otrpnil sem in upal, da bo kdo kaj rekel. Nič. Jezikov sicer niso požrli, ker so vsi bingljali z njimi, gledali so me pa s takšnim usmiljenjem, da mi je bilo jasno: nihče ničesar ne ve. Moral se bom znajti sam. Mogoče bi pa lahko moj voh zaznal kaj otipljivega. Skočil sem pokonci in se začel vrteti na mestu. Vsi kolegi so mi lepo dišali, ampak nobeden po družini.

Res ne bi vedel, je izdaval francoski buldog, ko že sploh nisem več pričakoval odgovora. *Aucune idée.*

Prosim?

Nimam ideje.

Je tukaj kakšna psička, podobna meni?

Vsi smo si podobni med sabo, ker imamo skupnega prednika volka.

To sem slišal, ja. Ne vem, kdaj je bil tale francoski buldog nazadnje volk, sem si mislil, ampak nisem na glas povedal.

Ne, nobene takšne, kot si ti, ni v ogradi. Mogoče je kje drugje, je rekla Ajka. Bolne imajo posebej.

Moj jezik je v trenutku postal suh in se mi je prilepil na zgornje zobe. Rekel sem: *Ma ja mi mouna.*

Popij malo vode, je predlagal Viljem.

Stopil sem k posodi z vodo in se je nalokal. Nato sem ponovil, kar sem hotel prej povedati: *Pa ja ni bolna.*

Lahko, da je, me ni Viljem prav nič pomiril.

Nato smo se še dolgo pogovarjali. Da bi se malo razvedrili, sem jih naučil pesem o Ernestu Kosu. Riki je takoj zapopadel ritem in prevzel vodenje zboru. Govoril sem si, da sem zadovoljen, če sem takole, med svojim ljudstvom. Ampak me je ves čas preganjalo vprašanje, kje je sestra in kaj je z njo.

Potem pa se je zgodilo nekaj nenavadnega. Začeli so prihajati ljudje od zunaj. Bili so raznih oblik, velikosti in vonjev. Vsak je pripel enega psa na povodec in ga odpeljal, na koncu smo ostali trije: jaz, Rambo in Lili.

Oh, ja, je rekla Lili. Moj bo spet zadnji. Vedno zamuja. Ne zna si zavezat čevljev, pred hišo čaka, da pride kdo mimo in mu naredi pentljico.

Kako pa to veš? je vprašal Rambo.

Pes njegovega soseda mi je povedal, ko sva šla mimo.

Zakaj si pa ne kupi čevljev na ježka? ni odnehal Rambo.

Ne vem, lahko, da se ježkov boji ali da mu tisto lepljenje naježi kožo, kaj pa vem, zakaj hoče vezalke ...

Lahko bi prišel v natikačih ali gumijastih škornjih.

Ne moreš hodit po gmajni v nekih šlapah za natakmit!

O čem in o kom govorita? sem ju prekinil. Kdo je ta, ki si ne zna zavezat čevljev? Kaj se dogaja? Koga čakata? sem vprašal.

Vsak svojega sprehajalca, je razložil Rambo.

Spet nekaj novega. Nov profil človeka!

Moj nikoli ne zamuja. Ne vem, kaj mu je danes. Pa ja ni umrl! se je vznemirjal Rambo.

Kdo so to sprehajalci?

Aja, ti še ne veš! je vzkliknila psička. Ti bom razložila. Torej. Enkrat na dan pridejo sprehajalci in nas peljejo ... Kam? Saj ti beseda vse pove: na sprehod. Vsak od nas ima svojega sprehajalca. Ti ga verjetno še nimaš, ker si nov. Mogoče boste mene in Rambo danes peljala šef in njegova žena. Mogoče je Rambov sprehajalec umrl, moj pa še zmeraj nima pentljice. Zadnjič enkrat je vseeno prišel, vezalke je imel zavozlane.

Potem ga pa danes mogoče zato ni, ker jih ni mogel odvozlati! Mogoče jih je potrgal ali prerezal, zdaj pa nima novih!

Še dobro, da sta prišla šef in žena, ker bi se verjetno Rambo in Lili še pol ure prepirala o vezalkah. Šef in žena sta vstopila v ogrado, pripela sta vsak enega, on Ramba, ona Lili.

Sem ti rekel, da ima zavozlane in da ga ne bo! je siknil Rambo v Lili.

Bolje, da je človek brez vezalk kot mrtev! mu je vrnila ona.

“Dajta mir, kaj bevskata,” je zagodrnjal šef in potegnil Ramba, ki se je nekaj obotavljal, iz ograde.

Mislil sem, da se zame sploh ne bo zmenil, pa mi je, preden je zaprl vrata, rekel:

“V zvezi s tabo se bomo pa jutri vse zmenili. Zvečer te bom na kratko sam peljal. Če boš ostal pri nas, ti bomo pa našli stalnega sprehajalca.”

86 *Seveda ne bom ostal pri vas! Ampak sprehajalec, to je spet ena blazno zanimiva pasma, sem razmišljal. Zdaj sem jih res že veliko poznal: vremenarje, veterinarje, gospodarje, prijatelje, šefe, sorodnike, profesorje, starše, otroke, dvojčke, lastnike. Na banki delajo kreteni, hinavci in afne, mi je povedala mamica, teta Cilka pozna župnike, vnuke, založnike, knjižničarje in pokojnike, med pokojniki so njen mož in dva sošolca. Na televiziji nastopajo športniki, plesalci, igralci, novinarji. Mamica omenja lažnivce, lopove, pametnjakoviče in beda-ke. Nič od tega me ni tako navdušilo kot sprehajalci. Poleg vremenarjev, seveda.*

Nisem bil več prepričan, da si želim takoj zapustiti zavetišče.

87 Postalo mi je všeč, manjkal je samo še sprehajalec. Če najdem sestro, sploh ne bom več hotel proč, sem si mislil. Zelo veliko sem mislil. Skoraj preveč. Bila me je sama glava. In to nabasana. Vsaka misel, ki se je gnetla v glavi, je imela vonj. Misel na mamico po milu; misel na Gašperja po golažu in klobasicah; misel na Benija po jetrcih in borovcih; na Davorja po dveh vrstah čevljev, službenih in sobotnih, oboji so bili na ježka; misel na veterinarja po vijolicah; na šefa po vrvici; na sestro ... po nečem ... brez imena. Bil pa je oster vonj. Misel nanjo je dišala najbolj od vseh. Iskal sem jo okrog sebe, samo na to sem se osredotočil, bila je kot nitka v zraku, tanka, podobna sukancu, s katerim Cilka krpa luknje na spodnjih hlačah, ni se je videlo, ampak je šla po zraku, čisto počasi, natančno sem ji sledil, korak za korakom, nit sem vlekel vase, v svoj smrček, in vedel sem, da se nit krajša in me pelje v pravo smer. Ustavila me je mreža, nit pa je tekla naprej, skozi mrežo, za ovinek. Nisem mogel videti, kaj je zadaj, voh mi je govoril, da je sestra takoj za ovinkom. Zalajal sem, prijazno, prijateljsko, bratsko. Izza vogala me je dosegel glasek, podoben mojemu. Tiho je cvlilil. Bil je domač, ljubek, podoben mleku. Imam tudi jaz mamó? In če jo imam, kje je? V moji glavi so se mi kot stepena smetana penile dišeče misli.